

GOSINZEANA

REVISTA ILUSTRATA SAPTAMÂNALA

REDACTOR: SEBASTIAN BORNEMISA

Anul IV. - Nr. 18.

Abonamentul: Pe an 12 cor. Pe $\frac{1}{2}$ an 6 cor.
România 30 lei. - America 3 dollari. - Germania 15 M.

Orăștie, 10 Maiu n. 1914.

INFĂȚIREA ROMÂNNO-FRANCEZĂ

Generalul francez *Pelecier* la București, unde a ținut luna trecută, conferințe pentru înfrățirea României cu Franța. — Cei din chip sunt: Rîndul de sus, dela stînga spre dreapta: dl Peret, căpitan Moruzi, Romano, căpitan Pichon, căpitan Polimeridu; — rîndul de jos dela stînga: General Cerchez, General Pelecier, General Cigărtu și d. Laptev.

Sufletele își cer

și ele largul lor! Nu vor să mai supoarte în tăcere a fi supuse altor suflete, streine de ele, suferind capriciile ori năvăvirile acelor, ci vor să facă parte din lumea din care și ele formează o moleculă, o schintee, printre miile și milioanele de molecule de aceeași suflare cu ele.

Dacă străvechile vremuri, cu ale lor stări răsturnate, au tras și sufletele în robia în care gemeau trupurile purtătoare ale lor, azi sufletele împing tot mai irezistibil trupurile, le târăsc oarecum după sine, ca să croiască drumuri largi ducătoare spre alte zări cu alte stări! — Să se caute semen pe semen, inimă pe inimă, suflet pe suflet, și cele ce să asemănă și se înțeleg, împreună să trăiască, împreună să se fericească, și amarul înstrăinării să nu-l mai simțască...

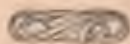
Sfârșiri în proporții întinse, ridicări mărețe cu avânturi legendare, de acest fel, fură ridicările popoarelor din Balcani, în contra stăpânirii asupra lor a unui neam atât de strein de ele, ca sufletul turcesc.

Dar parcă și mai grăitoare decât însași ridicarea cu armele în mâni, este ridicarea ce acum se vede în aceiași Balcani, acum după ce s'a făcut pace și țările s'au împărțit între sine. Rămânând totuși frânturi de popoare de alt neam, cu alt suflet, sub stăpânirile nou împărțite, — cari nu au putut fi așa arangeate, ca hotarele politice să se copere cu cele etnice, — azi se vede acolo un fenomen minunat: zeci de mii de Turci, se ridică de prin hotarele sârbești, bulgare, grecești, și să trag, convoiu greoiu și lung, spre hotarele Turciei lor, — și zeci de mii de Greci din hotarele turcești, bulgărești,

albaneze, să scurg asemenea riu larg, spre nouele hotare grecești, și Sârbii din hotarele bulgare se trag spre Sârbia lor, — fiecare vrea să ajungă sub un cer, pe care lucește soarele cald al neamului seu și nu mai mult soarele rece al unei dominațiuni streine.

Sufletul e care se zbate în aceste schimburi, migrațiuni, de popoare, sufletul care nu voește a mai duce vieată de copil orfan în casă de părinți mașteri, ci se trage spre căminurile, spre vetrele, unde își găsește frații și surorile și rudele și inimile ce bat la fel cu el, și se încălzesc de focul aceluiasi ideal, al acelorași ținte de vieată, gustând din aceeași hrană a culturei, a vieții, a tihnei.

Spiritul timpului se oglindește viu în aceste arătări și acest spirit e tot mai mult cuceritor, până nu va ajunge satisfăcut pe deplin de rânduirile societății omenești.

MONUMENTUL DELA GHIROC.

Românii din *Ghiroca*, (comitatul Timișoarei), zguduți și ei, ca toată lumea românească, în sufletul lor de căderea și moartea lui Vlaicu, — atunci când s'au făcut apel din toate părțile pentru adunare de bani ca să se ridice lui Vlaicu un monument, — și-au zis: Nu numai că nu vom rămâne nepăsători față de această chemare, ci voim chiar mai mult decât ni-se cere: *Noi voim să-i facem singuri un monument, aici la noi*, după puterile noastre! De-om da banii aiurea, i-or face un monument, măreț și scump, colo ori colo, — dar pe care noi nu l'om putea vedea decât când vom avea cale pe-acolo, și noi am dori ca acel monument să-l avem aci lângă noi, să-l vedem zilnic, ca zilnic să ne aducă aminte de acel, care pentru un gând așa de măreț și din toate inimile românești izvorât, s'a jertfit: pentru a trage o linie prin văzduh

din inima României, până în inima Ardealului, — arătând că azi nici Carpații nu mai sunt o pedecă de netrecut în drumul inimilor dela frați la frați... În goana după acest frumos vis al său, a căzut el; voim ca monumentul lui, aminte să ne aducă mereu de acest erou al unui vis frumos...

Și așa au făcut. Au adunat ei în de ei banii de lipsă, și au înălțat în hotarul comunei, la loc potrivit, pe unde trece lumea cea multă, monumentul dorit. I-au dat chipul unei *Cruci mărețe*, de marmoră, înaltă de 3¹/₂ metri, așezată pe un pedestal puternic și purtând pe ea scrisoarea:

„Întru preamărirea lui Dumnezeu în memoria lui

AUREL VLAICU

geniul aviaticeii române, ridicat'au această sfântă cruce credincioșii bisericii rom. ort. din Ghiroca, în anul 1914, ziua a doua a sfintelor Paști”.

A doua zi de Paști, a ieșit apoi întreg poporul, în frunte cu preoții D. Voniga și T. Petcu, și oaspeții din jur, spre sfântărea monumentului. Cu acest prilegiu părintele Voniga a rostit o vorbire bine gândită și simțită, spunând că consacra această sfântă cruce memoriei unui geniu al neamului românesc, care prin moartea sa tragică, s'a făcut martirul științei și a năzuințelor spre glorie a neamului românesc, — și încheind cu cuvintele:

...„cu adâncă umilință și cu credință, ne plecăm înaintea acestei Cruci și cântăm lui Dzeu mărire, iar geniului Aurel Vlaicu în veci poimene”!

Arătăm, în chipul de pe pag. 267 inasă Crucea, împodobită cu sununi și încungiurată de cei-ce o sărbătoreau, iar pe pagina 268 mulțimea de popor adunat în jurul ei, în clipa când pâr. D. Voniga își rostește cuvântarea sărbătorească. Corul bisericesc condus de dl M. Bocșa, a înălțat frumseța sărbării iar seara a dat Concert bine reușit și teatru.

Dup'amiază a avut loc frumoasă petrecere populară.

Românii din Ghiroca au săvârșit prin aceasta o faptă plină de laudă.

Răspândiți revista „Cosinzeana” între cunoscuții dumneavoastră!

Crucea-monument, ridicată lui Vlaicu la Ghirc.

Din viața deportaților în Siberia.

II.

Dincolo de Iakuşk tabloul se schimbă. Căci acolo, în mijlocul pustietății, trăiesc periculoși criminali politici ca locatari forțați ai Iakușilor. Și în colibele mici înconjurate cu ghiață se adună în timpul nopții conducătorii revoluției, ca să vorbească de soarta Rusiei-june. Multe măsuri luate de partidul social-revoluționar au fost puse la cale în pustietatea înghețată a Siberiei de răsarit și miez-de-noapte, și când prin străzile Rusiei europene trece teribila groază, când bombe în explozie răspândesc spaima și oroarea,

adevărații făptuitori șed departe de locul crimei, în întunericul nopții polare și numai calendarul și ceasul le indică momentul când Moartea începe să viziteze Petersburgul și Moscova. Abia cu mult mai târziu sosesc în mijlocul vijeliei câteva sănii însoțite de cazaci și, din mormanul de blăni de reni, se desprind liințe prăpădite, ce abia se mai țin pe picioare. Sunt acei, cari au scăpat de spânzurătoare. Ei au mâinile mânjite cu sânge, dar acolo, în pustietate camarazii lor îi primesc cu entuziasm ca pe niște martiri, și povestirile lor sunt primite cu jubilar entuziasm. Deportajii sunt de altfel oameni tăcuți, singurateci, dar o izbândă în lupta lor, un atentat reușit îi înnebunește de bucurie.

Cu mulți ani în urmă, am avut prilejul să asist într'un cerc de exilați la o festivitate organizată în Siberia de Est cu ocazia omorârei ministrului de interne al Rusiei, Plehve, pe care-l cunoșteam personal. Uitând de ori-ce măsură de precauțiune, membrii partidului social-revoluționar și reprezentanți ai teroriștilor, se adunară ziua namiază mare la un medic devotat lor și cu numeroase sticle de rachiu, serbară crima politică ca o faptă mântuitoare.

Călătoria spre diferitele centre din nordul Siberiei, e extrem de nevoieasă. Distanțe până la 1000 km. nu joacă aproape nici un rol. În spre nord de Iakuşk nu există nici șosea, nici potecă, nici adăposturi nu se pot găsi în fiecare noapte. Pe lângă asta călătorul trebuie să se aștepte la o temperatură ce variază între 40°, 50° și 58° sub zero. Deportajii călătoresc de obicei cu posta care circulă între Iakuşk Werchojansk și Sredny-Kolymsk, și care în timpul iernii face odată pe lună legătura cu nordul Siberiei și călătorește 35 zile până la Sredny-Kolymsk. Distanța de parcurs se poate socoti deci la vre-o 3000 km. După cum e și înțelesul, se întrebuițează sănii trase de cai, reni ori căni. Pe drum nu găsești nimic de cumpărat în afară de carne de cal, lapte și unt, cari se pot târgui la Iakuşk. Așa că fiecare călător, deci și prizonierii, trebuie să se îngrijească singuri de proviziunile lor. Beefsteacuri, lapte, supă, pâne, toate sunt luate în stare înghețată și în așa cantități mari ca să ajungă pentru întreaga călătorie. Un european ar fi foarte surprins la vederea unui sac cu astfel de merinde, căci e foarte curios să privești cum e umplut acest sac și cum sunt aruncate înăuntru talmeș balmeș bucăți mari de supă, pietre de lapte grele de 5 până la 10 kilograme, pește înghețat în cantitate de 15 până la 25 kilograme, tot cam atâtă pâne și carne, precum și cizme vechi și zdrențe. Pe drum prizonierul politic nu e supus nici unei supraveghieri ori restricțiuni. El călătorește ca ori-care alt voiajor și cazacul ce-l însoțește e răspunzător numai de siguranța lui, îngrijește schimbul regulat al vitelor de tras și, în schimbul unei mici plăți, nu se stiește de a-i face și pe servitorul. După câte am putut observa, raporturile dintre cazaci și prizonierii conduși de ei, erau pe tot lungul drumului din cele mai bune imaginabile. În pustietate, unde prime-

Sfințirea Crucii lui Vlaicu la Ghiroc. Părintele Voniga vorbește poporului.

idia te pândește pretulindeni pe drum și moartea e ori-când dispusă să-și la în primire victimele, se niveleze contrastele politice. Alta e bineînțeles legătura dintre cei în exil, unde deportații formează o comunitate a parte și ori-ce servitor al statului e disprețuit de ei și socotit ca un călău. O supraveghiere polițienească a deportaților aproape nici nu există în Siberia de nord. Firește că corespondența ce trimet și primesc revoluționarii, e citită și controlată de șeful departamentului. Dar asta e și aproape totul și deportații sunt aproape complectamente slăpâni pe persoana lor. Dacă în general ei preferă să rămână în cercul lor, totuș am văzut la Werchojansk, poplul de frig al pământului, revoluționari ca musafiri ai șefului poliției, care luă ceaiul cu ei și se întreșneă foarte cordial cu ei.

Nu arare-ori se întâmplă că revoluționari, cari sunt deportați pentru zece ori doisprezece ani în Siberia de nord, contractează căsătorii temporare cu fete baștinașe și trădesc în bună înțelegere cu ele. La întoarcerea lor în patrie, ei părăsesc nevasta și copiii, cari rămân adeseori într'o mizerie neagră.

Atâți la Werchojansk, care e la vreo 10.000 km. departe de Moscva, cât și la Sredny Kolymsk, situat la vreo 1000 de leghe mai spre nord, se află biblioteci, cari sunt proprietatea exclusivă a deportaților și din

care fiecare conține peste 2000 de volume. În aceste biblioteci au loc întrunirile exilaților; ele le servesc oare-cum ca localuri de club.

În urma unei invitațiuni a revoluționarilor, am asistat în biblioteca din Sredny Kolymsk, la un festival de adio și volu încercă să redau aici impresiunile acelei seri memorabile.

— Cum înopță, am plecat dela coliba ce ocupam la extremitatea lui Sredny Kolymsk, ca să particip împreună cu deportații la o cină de adio. Cufundat în gânduri, am parcurs stradele întunecoase, luminate numai de zăpadă. Curios lucru, căscioarele micuțe de lemn, învălitate numai cu zăpadă și ghiață, îmi păreau încă și mai mizerabile de cum erau ele în realitate.

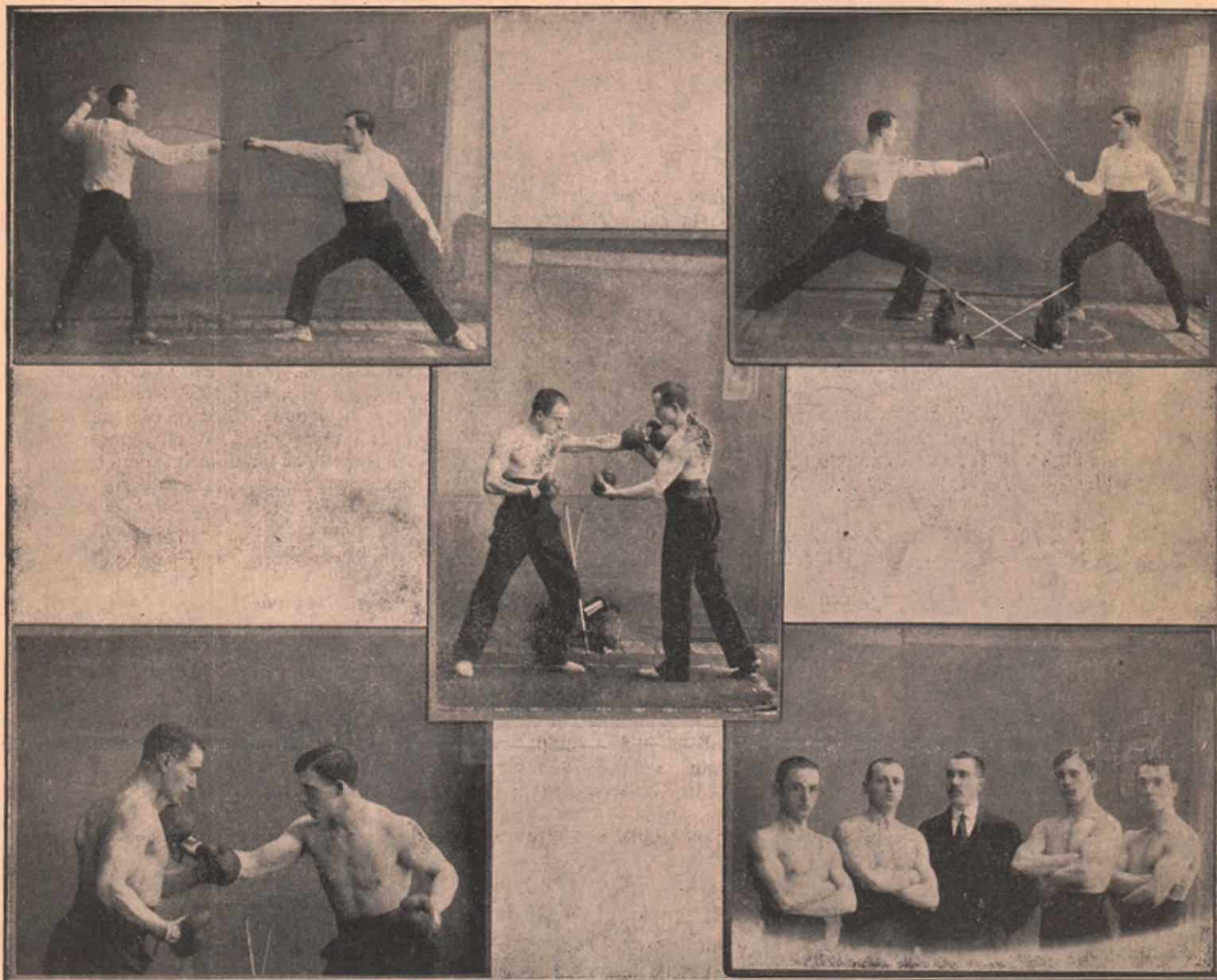
În încăperi lipsite de aer și lumină, o amorțeală mută, o tristeță cumplită. Abia se auzia o vorbă spusă în șoaptă. Abia se zăria un zîmbet pe fețele livide. Privirea tulbure, tristă, așintită asupra icoanei afumate înaintea căreia pâlpea candela nestinsă. Pe masă mîncarea de sară: pește crud, înghețat, iăial în felii și marinat în oțet, și pâne neagră. Ca desert „chajak” preparat din lapte acru, înghețat. Pe băncile de lemn șed ghemuiți și tușind oameni cari au fața mîncată de o boală teribilă, femei cu basmale murdare, bărbați cu cisme de blană și cu haine zdrențuite din piele de

reni. Peste toate o atmosferă îmbăcsită de miros de pește și caltran.

Dar mai departe. Trec pe lângă cimitir, ale cărui cruci mici de lemn înlocuiau ca niște spectre aruncau umbre lungi peste suprafața sclipitoare a zăpezii, apoi podul șubred de pește Ankutîn, care taie orașul în două părți, mai urcai un mic deal și iață-mă la șintă: biblioteca, luminată azi ca de sărbătoare. Doar e vorba de a-și luă rămas bun dela un tovarăș, care a petrecut doisprezece ani nesfârșiți în întunec și nevoie și acum, grațiat, se întoarce iar la viață și în patrie.

Mă așteptau pe mine. 24 de inși erau adunați. Unii în bluze cenușii deschise, cu șnururi albastre, trădând foștii studenți. Apoi câțiva lucrători din Odesa, în halaturi grosolane, un inginer, un fost ofițer de gardă, mai mulți savanți, între cari și medicul districtului cu soția lui.

Ochi negrii, scilpitori mă examinează. Mi se întind mâni aspre, vânjoase. În asistență sunt și vreo șase femei. Conversația urmează mai mult în limba rusască și germană, dar se aude și franțuzește, poloneză și armeană. În încăperile mici, neventilate, e un aer închis, înăbușitor. În sobă arde cu troznele focul de lemne. Ivan Petrovici, un naturalist, conduce festivitatea. El ne salută și apoi, cu cuvinte pline de înțeles, desvoalță programul partidului său. Cu fiecare frază ce rostește

Clubul sportiv ardelean va arangea la Orăștie în 31 Maiu n. primul *concurs român*, de scrimă, atletică, gimnastică și fotbal. La concurs vor lua parte, afară de clubul ardelean „Transilvania”, cu sediul în Cluj, — și cluburile similare ale tinerilor universitari români din Budapesta „Petru Maior”, „Gloria” din Arad și „Șoimii” din Sibiu, apoi echipe de ale tinerimii dela gimnaziile române superioare. Când vestim despre aceasta marele public român și îl rugăm și noi stăruitor, a da toată atenția și tot spriginul său, sănătoasei mișcări a tinerimii noastre bune și voinice, aducem cu o cale în numărul acesta al revistei noastre mai multe vederi din cercurile sportiștilor noștri bravi. Chipul de mai sus ne prezintă câteva scene din producțiile lor. În numărul viitor vom aduce fotografia unui tiner sportist român, care prin gimnastică și-a dezvoltat musculatura brațelor și a peptului în chip cu adevărat atlet. Astfel de voinici vor veni să-și arate sănătoasele lor producții sportive la Orăștie în 31 Maiu. Să-i primim cu drag și să grăbim la producțiile lor vrednice.

mai mult, el devine mai pasionat, mai amenințător și, după vreo douăzeci de minute, sfârșește cu cuvintele: „Ori-cărui trădător al cauzei, i se cuvine moarlea”. Cu pumnul drept lovește cu putere în masă. El își nelezește cu mâna părul lung ce-i căzuse în obraz și apoi se retrage cu „grăjatul”. Într’o convorbire tainică în camera de alături.

Între acestea cu țoții se așează, fără fașoane, la masă. O tovarășă

o face azi pe gazda. Se servește paleu de pește, friptură de iepure polon, rașă sălbatecă și carne de ren. Sticle mari conțin votcă și o calitate ieftină de rom. Se bea mult, dar în schimb se mănâncă puțin. Se întonează „Marseilleis muncitorilor”. Toți se scoală în picioare. În camera alăturată Maria Pavlovna se învârtește în dans cu un mic meseriaș din Odesa, la sunetele unei vioare conduse destul de binișor.

Aplauze frenetice, veselie exuberantă! Vera Iefremowna, o drăgușă ovreicușă, recitează apoi o poezie, care slăvește pe teroriști. Se servesc dulciuri. Bomboane din cele mai ieftine. Apoi, după obiceiul rusesc, iarăș beau votka, căci ea e băutura națională a petrecerilor.

Se mai cântă puțin la mandolină și în urmă cu țoții, cam somnoroși, se așează la ceai. O istovire generală i-a cuprins. Focul din sobă

troznește mai puternic. Aerul înferbântat, neprimenit, din camerele pline de praf, unde pe rafturi putrede sunt înșirate cărți unsoase, a devenit aproape insuportabil.

Prin fumul de țigări care se ridică în linii ondulate văd pe un perete portretele lui Bakunin și Alexandru Herzon și între ele un tablou prost executat. „Munca“, reprezentată prin figuri alegorice. Se vorbește iarăși de volca, ce se va aduce de undeva.

Eu însă prefer să mă retrag, și simt o învioreare bine-făcătoare, când vântul rece de noapte îmi răcorește tâmplile.

Mai aud cum cei dinăuntru strigă cu însuflețire: „Jos guvernul!“ Apoi rămân stingher în lăcerea înghețată a nopții.

N. N.

□ □ □

Sodoma și Gomora.

În partea despre răsărit a țării Cananului (Palestinei de astăzi) pe o vastă câmpie udată de apa Iordanului, se aflau cu 4000 de ani în urmă, cetățile vechi *Sodoma*, *Gomora*, *Adma* și *Sevina*, în care în care înflorea civilizația veche.

Locuitorii din Sodoma și Gomora, ca și frații lor din Tyr și Sidon, erau de neam *cananei*, așezați acolo cu turmele lor din cele mai vechi timpuri după emigrarea popoarelor din valea Eufratului.

În orașele Sodoma și Gomora erau palate mărețe, ca în Tyr și Sidon, cu coloane de piatră, după forma arhitectonică egipteană sau babilonică. Câmpia roditoare din împrejurimile cetăților, care eră udată de apa Iordanului și umbrată de palmieri, sicomori, etc., eră frumoasă și încântătoare, ca și *grădina Edenului*, după cum și Biblia zice: „Eră frumoasă ca grădina lui Iehova și ca pământul Egiptului“ (Facerea C. 13, 10—11).

Peste aceste cetăți domnea câte un rege, și cei 2 regi erau aliați între dânșii. Acești regi aveau adeseori războaie cu chaldeii și alemiții ce năvăleau în țara Cananului pentru a o prăda.

Sodomenii, ca toate neamurile cananeilor, erau oameni de statură înaltă (Evrei numeau *urieși* pe toți locuitorii vechii ai Cananului, pe timpul cuceririi acestei țări de către Iosua.), cu puteri de atleți. Din pricina marilor lor avuți și a traiului îmbelșugat, ei căzură cu timpul

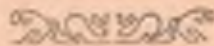
în păcatele cele mai mari și înfricoșătoare, de crime, desfrânări neauzite și o zgârcenie care întrece ori-ce inchipuire. Nici un străin nu eră primit să se odihnească o noapte în cetățile lor. Eră foarte zgârciți și neprimitori de oaspeți, de oameni streini. Desfrânările se făceau în toate părțile prin aceste orașe, care ajunseră la cel mai mare grad de decădere morală.

Despre stricăciunea și obiceiurile Sodomenilor, s'au păstrat mai multe legende. Între altele se spune, că dacă din întâmplare primeau pe vre-un străin să rămâie o noapte în Sodoma, i-se puneă un pat în ulița cetății. Patul eră înadins mai mic decât statura omului și ei îi puneau oaspelui o condiție: că nu aveă voe să întinză picioarele mai mult decât patul. Dacă bietul străin în timpul somnului întindeă picioarele peste lungimea patului, sodomenii, care stăteau la pândă, năvăleau asupra lui și-i tăiau îndată picioarele cât întrec au mai mult decât patul.

Cetățile Sodoma, Gomora, cu Adma și Sevina, au fost înghițite de un groaznic cutremur de pământ, ca și alte cetăți din timpurile străvechi, pe când domnea în Sodoma regele *Bera* și în Gomora regele *Bisa*, pe vremea patriarhului Avram, care eră contemporanul și aliatul acestor regi.

Nimicirea acestor cetăți s'a făcut prin materii arzătoare și prin puternice zguduituri de pământ care au pricinuit prăbușirea lor într'o prăpastie uriașă, iar din acea adâncime a eșit la suprafață o mare cantitate de apă de pucioasă și amară, numită *Marea Moartă*, sau *lacul asfaltit*.

Legendele ce s'au păstrat de popoarele Cananului spun, că după scufundarea Sodomei și Gomorei, toată vegetația și arborii ce rămăseseră prin apropiere, au fost petrificați.

RÂNDURI MĂRUNTE

Date nouă despre Gheorghe Lazăr. Domnul profesor Dr. Avram Sădean ne dă într'o broșură apărută la Tipografia diecezană din Arad noi amănunte din viața celui mai de seamă dascăl al neamului nostru, căutând să scoată în relief în întregime figura aceasta mare, cu toate părțile ei caracteristice și interesante

și în amănuntele ei. Broșura e rodul unei conștientioase cercetări prin Arhivele din Viena, unde vor fi îngropate atâte alte lucruri poate încă referitoare la bărbați de-ai noștri. — Recomandăm tuturor, cari se interesează de apostolii mari ai noștri, această broșură, care altfel se vinde în scopul de-a ajuta pe elevii săraci ai seminarului din Arad. Broșura costă cor. 1 și se poate comanda la autor, în Arad.

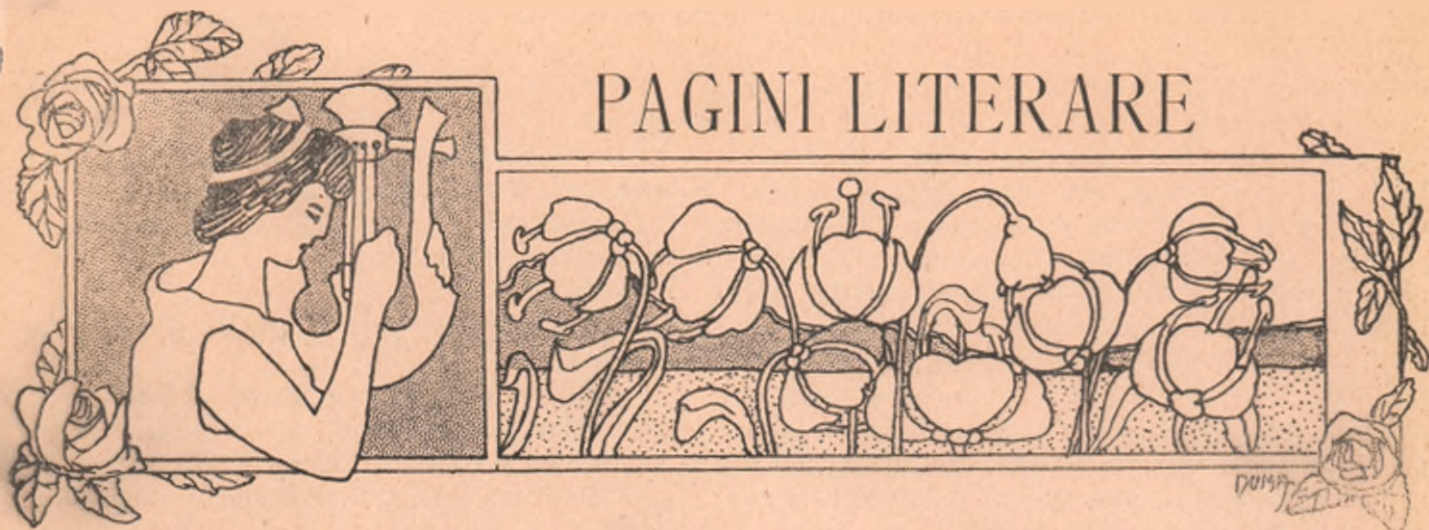
*

Pasări, cari dau bună-ziua. Pe întinsurile de zăpadă ale celor două poluri, trăesc niște paseri, numite pincvini, cari au foarte dezvoltat simțul bunei-cuviinți, căci se salută. Iată ce cetim despre paserile acestea: Au un obicei, ca și oamenii, că umblă la plimbare regulat, fără nici o altă țintă, numai de dragul plimbării și cutreeră în cete dela un loc la altul pustiul, având în frunte un comandant, care conduce. Dacă în fața unei cete de pincvini apare o altă ceată, comandantii din ambele părți grăbesc înainte și când ajung unul în fața celuilalt, își pleacă adânc capul în semn de salut. Dacă se salută reciproc, cetele din urma lor trec înainte și-și caută de drum. Nu așa însă, dacă spre pildă un comandant refuză să răspundă la salutul celuilalt. În cazul acesta cetele de pincvini se apropie deolaltă și, pentru ofența adusă de unul din căpetenii, se încera la bătăe strașnică și cu aripioarele scurte se zdrobesc reciproc.

Dar nu acesta e cel mai interesant lucru la pincvini. Ci, că paserile acestea consideră și pe om, ca pe unul de tagma lor și-i pretind să-l salute. La înfățișarea esteroară omul adevă scământă cu ele și de aceea, — cum povestește Shackleton în memoarele sale, — mare a fost mirarea, când întâlnindu-se o ceată de pincvini cu un matroz al său, l'au bătut pe acesta, de l'au lăsat mai mort, din pricină, că a refuzat să resalute pe comandantul pincviniilor. De-atunci cercetătorii dela poluri știu, că, de câte ori întâlnesc cete de pincvini în drum, să trimită pe unul dintre ei înainte, în fața comandantului-pasăre și să-și plece adânc capul înaintea acestuia. După formalitatea aceasta de bunăcuviință, pot trece alături înainte om și pasăre, fără supărare și fără năcaz...

PAGINI LITERARE

Despărțire.

Azi nimeni n'o să te petreacă
Cu defăimare și blestem.
Eu știu că mult n'are să treacă
Și iar duios am să te chem.
Privirile de lacrimi pline
Cu rugăminți le vor urmă,
Că tu ai nimicil în mine
Puterea de-a mai blestemă.

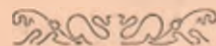
De n'ai fi fost cu-atâtea grații,
Ce mând albă îngerească
Ar fi putut să retrezească
Armonioasele vibrații
Care dormiau somn lung și greu
Pe lira sufletului meu?...

Vezi, mintea mea și-acum o 'ncântă
Cea de pe urmă noapte sfântă,
Când gândurile noastre două,
Fluturătoare n haină nouă,
Își aninau de ceruri țelul,
Și 'ntrăripate de visări
Urcau eterice cărări
Întrezărind în zări castelul
Trandafiriei fericiri...
O, toate-aceste năluciri
Își au în vieața noastră rost
Și n'ar fi fost
De nu creșteau
Din ochii tăi ce rourau.

Iar dacă astăzi ne desparte
Acelaș milostiv destin,
Pe scrumul visurilor moarte
Eu nu te blestem, ci suspin.
Și n' s'bor de oră după oră
Iluziile mele mor,
Cum trist se 'ntunecă sub nor
Un început de auroră.
Ca stropi de luminări, încete
Sporesc duioasele regrete

Și-și picură amar durerea
Pe-al sufletului meu deșert...
Dar eu te iert,
Deși mă doare:
Albina care face mierea
E și otrăvitoare!

NICHIFOR CRAINIC

DE ÎNCHIRIAT

A. de HERZ

În lunie, obloanele sunt închise sau ferestrele au obișnuita hârtie albastră, merită să-ți aducă la cunoștință, că boerii au plecat la băi. Pe la sfârșitul lui Februarie, mai toate casele au o foaie de hârtie galbenă sau roșie, lipită pe geanul din spre stradă, merită să te încunoștiințeze, că oamenii se mută și poți intra să le vezi casa.

De ani de zile lucrurile se petrec la fel. Nevoia te silește ca, din când în când, la un Sf.-Gheorghe sau la un Sf.-Dumitru, începând cu două luni mai înainte, să lași o sumă de streini să-ți intre în casă, să-ți umble prin toate odăile, ba să-ți vie de câte două, trei ori, aceeaș persoană, odată singură, a doua oară cu soțul sau soția, a treia oară cu „mama, care stă cu noi”, a patra oară „cu o verișoară” pentrucă știți, dumneavoastră, când e să iei casă, greu te hotărești fără să nu întrebi și pe alții!

Cu oamenii care îți vin în casă pentru închiriere se întâmplă cum se întâmplă cu femeile decoltate. Cere unei doamne să-și desfacă rochia și să rămână cu umerii goi și cu pieptul gol până unde începe să se ivească adorabila linie a sânilor, va spune că ești obraznic și te va da afară, deși aceeaș doamnă, a doua zi, la un bal va veni așa cum ai dorit-o și va arăta, fără s'o rogi, mai multora, aceea ce nu ți-a îngăduit să vezi când erai singur. O mulțime de rude și de prieteni îți vin în casă, mereu, și aceștia ori-cât de apropiate rude ți-ar fi și ori-cât de buni prieteni îți sunt, nu vor avea parte să vadă din casa ta, decât

odaia unde lucrezi, odaia unde primești, câți-va vor vedea sufrageria și atât. Ce-ai spune dacă un amic intim, te-ar ruga să-i arăți odaia femeii din casă? Dacă altul ți-ar spune, să-i arăți podul și pivnița, după ce își va arunca ochii în bucătărie? Că e nebun!

Iată însă că întocmai ca femeia care arată streinilor, farmecele ei tănuite, neîngăduite vederei tale în particular, ești silit să arăți tot ce ai în casă, locurile cele mai intime, colțișoarele cele mai îndepărtate, dând tot felul de lămuriri și intrând în tot felul de amănunte, unor oameni cari ți-au intrat în casă poftiți de biletul lipit pe fereastră, pe care atunci îi vezi întâia oară și pe care nu-i vei mai vedea odată ce-au eșit. Scena este afară din cale de nostimă.

Sună cine-va. Deschizi, intră două persoane; amândouă umblă încet după ce au salutat cu stângăcie și înaintează până în mijlocul casei cu sfială. Știi că nu-ți poate face plăcere această vizită, dar mai știi foarte bine, că au mai multă voe să intre decât ai tu se nu le primești.

— Mă rog, ce se închiriază?

— Apartamentul de jos.

— Compus, din?...

— Cinci camere de stăpân...

— Cinci, adică cu „antreul“!

— Da, cu antreul.

— Va să zică, patru, ce poți face cu antreul?

— Noi am făcut sufrageria.

— Bine, noi nu putem, pentru că dăm dineuri numeroase.

— Câte douăzeci de persoane, — continuă cealaltă, care se uită cu desgust prin prejur.

— Și?

— Cinci camere de stăpân.

— Adică patron!

— Da, patron, bucătărie, odaie de slugă, sala de serviciu, tot à l'égout.

— Baie?

— Nu e! Poate că proprietarul să vă facă dacă îi cereți.

— Putem vizită?

— Mă rog, de-aia sunt de închiriat.

Pornești. Tu mergi înainte ca să deschizi ușile și auzi în urma ta:

— Aș! Întunecoase de tot!

— Ferestrele mici.

— Și ușile, nu vezi ușile, de-abea treci!

— Unde să faci odaia lui Jules?

— Și pe Coca n'o mai poți culca cu bona.

— Aici, ce e?

— O odăiță unde am ținut dulapurile.

— Vai de mine, odaia asta nu e bună de nimic.

Unde o să-mi pun eu dulapul cel mare, cu trei uși, în care îmi țin rochiile de bal?

— Bucătăria?

— Jos.

— Va să zică se răcesc bucatele până să vie cu ele de jos.

— Și noi mâncăm și n'am mâncat nici odată bucatele reci, afară numai dacă erau răcături.

Doamna tace, i-se pare că ești obraznic; și se întoarce spre cealaltă.

— *To, tu dis?*

— *Que c'est loin jusq'a que la serviteure se donne en bas!*

— *Sur*, — către tine: — Și ce cehirie?

— Două mii cinci sute!

— Ce? Cât? Dta cât plătești?

— Două mii cinci sute. Probabil că proprietarul o să urce.

— Două mii cinci sute, cu un antreu întunecos, cu o săliță, de nu poate umbla doi inși, fără bae, bucătăria jos, odaia de slugă fără sobă, să-i fie rușine.

Te inclini și taci. După o clipă de tăcere:

— Ia să mai vedem odată! Ne dai voie?

— Vă rog!

— Va să zică aicea să fie salonul. Sunt patru ferestre. Unde stau, sunt trei, așa că trebuie să mai facem o perdea.

— Dincoace iatacul! Intră două paturi? Intră.

— N'ai nici șambră de toaletă?

— Nu e?

— Să-l pui pe Coca aici și bona dincolo. Să-și facă Jules biroul la stradă și salonul alături.

— Aș, nu știi că nu-i place să audă vorbă căud lucrează!

— Așa e! Și cu cine trebuie să vorbim pentru preț?

— Cu proprietarul. Strada Belizariu 17 bis.

— Aha! Credeți c'o să mai lase ceva?

— După cât știu o să urce!

— Atunci mai bine să renunțăm. Tu ce zici?

— Eu zic tot așa!

— Bună ziua Domnule! N'o s'o luăm, că mai suntem în vorbă cu alta în Popa-Tatu, cam departe, dar ce are-aface, sunt șase odăi cu ferestrele la stradă, odăe de bae, parchete, pivnițe, bucătărie. Și are îndrăzneala să ceară două mii cinci sute! E obraznic. Oamenii ăștia ar trebui bătuți. Hai să mergem! Dar dta de ce te muți?

— Nu-mi ajunge. Când m'am mutat n'aveam copii, acum avem trei.

— Să vă trăiască!

— Sărut mâna.

— Băeți ori fete?

— Un băiat și două fete.

— Mai bine, fetele sunt mai ușor de crescut...

— Sunt foarte cuminți câte trei.

— Unde sunt?

— Cu nevastă-mea; la ora asta când vine lumea pentru casă, ese, că fac gălăgie.

— Drăguții. Sunteți însurat de mult?

— La toamnă șase ani!

— A! Și de-atunci nu v'ajă mutat?
 — Nu!
 — Va să zică e bună casa?
 — E bună. Noi ne mutăm că e prea mică.
 — Sigur, trei copii! Și noi avem unul, o fetiță, Coca, despre care vorbeam, o mai ținem un an și o dăm internă la călugărițe. Nu știu, am mai multă încredere acolo decât în altă parte.
 — Da! E școală serioasă.
 — Și eu tot acolo am învățat. Nevasta dtale unde și-a făcut penzionul.
 — A fost doi ani la Pompilian.
 — La Pompilian? Și eu am fost un an. Admirabilă școală, m'a luat tata, că vroia să fiu cu ori-ce preț la călugărițe. În ce an a fost nevasta dtale acolo?
 — În 1893.
 — Și eu tot atunci. Cum o cheamă?
 — Petrescu. Elvira Petrescu.
 — Nu-mi aduc amintel
 — Cu numele de fată Constantinescu. Petrescu mă chiamă pe mine.
 — Constantinescu, Elvira Constantinescu. Constantinescu Elvira. Oacheșă, înaltă, cu vârful nasului adus în sus. Mi-aduc aminte!
 — Da! Nevastă-mea.
 — Vai! Ce bine îmi pare! N'am mai văzut-o de nu se ține minte. Ba, da, acum doi ani la Papagal, ea intra și eu eșeam! Ce bine îmi pare. Îmi pare bine domnule Constantinescu.
 — Petrescu!
 — Petrescu. — Îți dă mâna!
 — Elvira se întoarce târziu?
 — Pe la șeasel
 — Acu e de-abea cinci și un sfert. Păcat! Aș fi vrut s'o văd. Să ne mai aducem aminte de școală! Va să zică una, cu salonul două, cu astal'altă trei; ar merge, dar știu eu... poate lui Jules să nu-i placă. Jules e bărbatul meu. Îl știe Elvira, că din școală îi tot vorbeam. Să-i spui, să vezi dacă își aduce aminte: Aglae Protopopescu.
 — Mi-a vorbit!
 — De mine?
 — Da!
 — Ce drăguță e! Ți-am spus, ce prietene am fost? Hei, cum te regăsești după atâta vreme. Crezi că ar vrea să-mi facă bae și să-mi pună electricitate.
 — Cine?
 — Proprietarul!
 — Știi eu! Să-i vorbiți.
 — Unde zici că stă?.. Aleea Năsturel?..
 — Strada Belizariu 17 bis.
 — O să mergem! Hai să mergem! S'a făcut noapte, și mai avem vre-o cinci case de văzut. Știi cu mutatul ăsta e îngrozitor! Noi avem, acolo unde stăm acuma, o casă foarte bună, Strada Ști-bei-Vodă alături de Comănduire, și de-aia vrea Jules să se

mute, că-i sună goarna mereu și nu poate să lucreze. Dacă n'om găsi, o luăm pe-asta, așa de dragul Elvirei, că eră foarte dragă. La revedere domnule Belizariu.

— Petrescu!
 — Domnule Petrescu! Da ce bine îmi pare de Elvira. La revedere, o să văd și să-i sărut ingerașii. Sunt blonzi? Mă înnebunesc după copiii blonzi.
 — Unul! Una din fetițe e blondă.
 — Frumoasă trebuie să fie.
 — Seamănă Elvirei!
 — A! Atunci e frumoasă. La revedere domnule.
 — Sărut mâna doamnă!
 — Bonsoir. — Spune însoțitoarea, care n'a scos o vorbă.

Au eșit. Închizi ușa după ele și mai auzi vorbindu-se afară.

— Singur în curte? E bine! Dacă n'ar fi tavanurile așa de joase și dacă ar avea baie.

În casă s'a făcut liniște. Amețit te duci să te așezi pe un scaun, închizi ochii, și în urechi îți revin crâmpene de frază: „Fără bae,... noi stăm în Știrbei-Vodă,... Coca nu stă cu bona,... Jules nu cântă cu trompeta... iatacul colo... antreul întunecos... Elvira... Aglae... Belizariu... călugărițe!..”

Sunt ani, că nu ne mai vâsurăm...

*Sunt ani, că nu ne mai văzurăm
 Și nfiorat de amintire
 Eu mă gândesc din nou la tine
 Și la trecuta mea iubire.*

*Sub vraja ei fermecătoare
 De suflet dorul mi s-anină
 Și parc-aș vrea o ciipă numai
 S-apari în calea mea, senină.*

*Frumoșii ochi, cu dulci ispite,
 Să-i simt asupra mea cum cată,
 Să-i simt cum spun povestea ntreagă
 A dragostei de altădată.*

*Tovarăși să ne prindem iară,
 Să colindăm peste coline
 Și albi cireși de-asupra noastră
 Să-și cearnă florile virgine...*

*Apari și uită-o clipă numai
 C-âtâția ani de-atunci trecură,
 Să nu mai știm c-a fost o mână
 Să ne sădească 'n suflet ură.*

RADU MĂRGEAN

UN ROMAN AMERICAN

OCT. STERESCU

I.

— Eu n'am nimic de zis împotriva persoanei dtale, zise bătrânul cu bunătate. Te știu că ești cel mai priceput mecanic al meu, aud că ești desghețat și cel mai bun lucrător din fabrica mea de biciclete. Dar stai și dta de te gândește și ai să vezi că mi-e absolut imposibil să-ți permit o apropiere intimă de fiica mea. Închipuește-ți, fata mea este crescută în lux și bogăție, pe când dta abia poți să câștigi cât îi trebuie pentru acoperirea celor mai neapărate trebuinți. Căsătoria cu ea ar avea la sigur un sfârșit trist.

— Dar eu n'am să fiu totdeauna sărac! strigă Edgar Sadlegot. Am să lucrez și am să câștig o avere mare și am să o pot înconjură pe fiica dtale cu tot luxul de care are nevoie și cu care este deprinsă.

— Da, da, zise domnul Wedding răsărind cam plictisit, toate acestea cer vreme, nu? Și apoi... până să câștigi din averea aceea mare, — dacă o vei câștiga, — fiica mea n'are să mai fie tânără.

— A nu, zise tânărul și fața îi strălucia de o nobilă hotărâre. Am să-i pun o avere la picioare de azi într'un an. Dați-mi răgaz un an și dacă nu mă voiu ține de cuvânt, atunci nu o să mă mai vedeți... nu o să mai auziți de mine!

Bine, zise domnul Wedding, bucuros să scape de tânărul, bine, îți dau un an răgaz.

Înainte de a ieși din odaie, Edgar Sadlegot zise cu o siguranță, care miră și pe bătrânul și experimentatul fabricant. „De azi într'un an am să mă întorc cu averea mea agonisită și am să-mi repet cererea!

II.

Peste șase luni gazetele anunțau falimentul fabricii de biciclete Wedding & Co. Firma a avut aceeaș soartă ca și multe alte firme, cari se apucaseră în sezonul trecut să fabrice biciclete ieftine. Piața a fost inundată și a urmat inevitabilul faliment. Domnul Wedding n'a putut să scape din naufragiul averii sale decât câteva mii de dolari. A fost silit să părăsească. Împreună cu fiica sa, mărețul palat și se ia cu chirie o casă ieftină la mahala, unde își petrecea zilele gândindu-se la averea sa perdută și la viitorul fără nici o nădejde.

Fiica sa nu-i făcea nici o imputare. Eră însă femeie și îi amintea adesea, că acum ei sunt tot așa de săraci, ca și pețitorul pe care l'a refuzat tatăl ei.

— Are să se întoarcă el, că mi-a făgăduit, adăugă ea apoi cu încredere. Dacă Edgar Sadlegot a zis că are să facă o avere într'un an, apoi o și face. Eu însă am să mor de rușine, când voiu da cu ochii de bărbatul pe care tu l'ai respins din pricina sărăciei sale.

III.

Domnul Wedding și fiica sa ședeau în micul lor salon sărăcăcios. Eră tocmai un an de când plecase Edgar Sadlegot ca să-și câștige averea. Bătrânul se gândea la întreprinderea sa, care a dat greș și-și făcea socoteala cam cât timp are să-i mai ajungă restul din fosta lui bogăție. Fata eră foarte agitată. Alergă dela o fereastră la alta, se oprea ca să tragă cu urechea. În cele din urmă căzu pe un scaun și oftă:

— Ah, n'are să vie, n'are să vie!

N'apucă să isprăviască bine cuvintele acestea, că se auzi soneria. Ea alergă la ușă. Peste o clipă Edgar Sadlegot intră în odaie.

IV.

M'am întors, zise el după ce salută pe domnul Wedding și pe fiica sa. Acum un an v'am spus că am să-mi agonisesc o avere. După ce am reușit, vin ca să-mi cer răsplata.

El făcu câțiva pași spre fată, care se roși, bătrânul se puse între ei.

— Nu mă îndoesc câtuș de puțin că spui adevărul, ași vrea să aud câteva amănunte până să mergem mai departe. La cât se ridică averea dtale, și cum ai făcut-o?

V.

— Nimic mai ușor de spus decât aceasta! răspunse tânărul zimbând. Ia uită-te colea!

Și arătă domnului Wedding o recipisă de un depozit în sumă de o jumătate de milion. Bătrânul rămase cu ochii holbați la recipisă.

— Mai am vreo 100.000 de dolari în U. S. Bonds.

— E enorm, îngână bătrânul, adecă mi se pare enorm, acum după ce am sărăcit. Dar cum ai câștigat toată averea aceasta?

— Foarte ușor, răspunse tânărul. Eu mi-am văzut foarte lămurit drumul spre bogăție, când am observat că începi să fabrici biciclete de 20 dolari. Când am văzut aceasta, am știut dinainte, care are să fie rezultatul. După ce am plecat dela dta acum un an, am deschis un atelier de reparat biciclete. Și astfel am făcut avere reparând.. bicicletele dtale; fiecare cent din averea mea, este de pe urma reparațiilor bicicletelor dtale.

— Iată fiica mea, ia-o, este a dtale! strigă bătrânul.

— Edgar Sadlegot, zise el apoi, strângându-i mâna, să facem o afacere în tovărășie. Eu am să fac înainte la biciclete de 20 de dolari, iar dta să dai înainte cu repararea lor.

Peste un an, erau amândoi milionari!

CRIMA LUI SYLVESTRE BONNARD

Roman de ANATOLE FRANCE — Trad. de VASILE STOICA

sfârșit —

20 August 1869.

A optzeci și șaptea pagină... Încă vreo douăzeci de șire, și cartea-mi despre insecte și flori, e isprăvită. A optzeci și șaptea și ultima pagină...

„Cum se vede așadar, vizitele insectelar sunt de mare importanță pentru plante; insectele iau asupra lor sarcina, de a transporta polenul dela stamine la pistile. Floarea pare pregătită și împodobită anume pentru așteptarea aceasta nupțială. Am dovedit mai sus, că nectariul floarei, produce un fel de suc dulce, care atrage insectele și le silește, să îndepliniască, inconștient, fecundarea directă sau încrucișată. Felul acesta e cel mai obicinuit. Am arătat, că florile sunt colorate și parfumate, așa ca să atragă insectele, iar pe dinlăuntru clădite, cu o astfel de intrare, încât acești musafiri, pătrunzând în corolă, trebuie să-și depună pe stigmat polenul de pe dânsii. Sprengel, veneratul meu maestru zicea, referitor la blana de puș din corola indrișaimului sălbatic: „Înțeleptul plâzmuitor al fiii, n a făcut nici un fulgușor fără rost“. Iar eu zic: Dacă crinul câmpiilor, de care grădește evanghelia, e mai mareț îmbrăcat decât regele Solomon, mantaua lui de purpură, e o manta de nuntă, iar găteala aceasta bogată, e o necesitate pentru existența neamului său.

Brolles, în 21 August 1869^{2*}

Brolles! Casa mea e chiar în capul satului, cum mergi cătră pădure. E o casă de piatră, cu coperișul de olane; când e soare, coperișul joacă în culori, ca gățul unui porumb. Sfârleaza din vârful lui îmi aduce aici mai multă cinste, decât toate lucrările mele de istorie și filologie. Nu-i nici un picu, care să nu cunoască sfârleaza domnului Bonnard. De altfel e ruginită hodoroga, și scârție grozav de ascuțit în vânt. Ba câteodată refuză ori ce serviciu, ca și Tereza, care bombăne, cât bombăne, dar la urmă tot primește ajutorul unei țărăncuțe.

Casa nu-i mare; îmi place însă foarte mult. Odaia mea are două ferestri, și când răsare soarele, drept întrânsa bate. Deasupra ei e odaia copiilor. Jeana și Henry de două ori vin pe an, să locuiască întrânsa.

Tot acolo-și avea și micul Sylvestre leagănul. Eră așa de frumos copilul, dar eră prea palid. Când

* Domnul Sylvestre Bonnard nu știa că în acelaș timp și alți naturaliști iluștri făceau cercetări asupra raporturilor dintre insecte și plante. Dânsul nu cunoștea lucrările domnului Darwin, ale doctorului Hermann Müller, precum nici observațiile lui Sir John Lubbock. Trebuie, să observ însă, că concluziile domnului Sylvestre Bonnard, se apropie foarte mult de ale acestor trei învățați. E mai puțin util, dar poate tot așa de interesant să observ, că Sir John Lubbock, e, ca și domnul Bonnard, arheolog, și că numai târziu s'a dedicat științelor naturale.

— Nota editorului. —

se jucă prin iarbă, mamă-sa îl urmăria cu o privire neliniștită, și se opriă mereu din cusut, ca să-l ia în poală. Bietul copil nu voiă, să adoarmă. Zicea, că dacă adoarme, se duce undeva departe, foarte departe, unde-i numai negru, și unde nu vede altceva, decât numai lucruri, cari îl înspăimântă și pe cari nu vrea, să le mai vadă.

Mamă-sa strigă după mine, iar eu mă duceam și mă așezam lângă leagăn; mititelul îmi luă un deget în mânuța-i caldă și uscată și-mi zicea:

— Nașule, spune-mi o poveste.

Îi făuriam astfel povești de tot felul. Iar el mă ascultă totdeauna tăcut și grav. Toate îl interesau; eră însă una, care-i încântă sufletelul mai mult decât oricare alta: Povestea despre *Pasărea albastră*. Când o isprăviam, totdeauna îmi zicea:

— Încă odată! Încă odată!

O începeam din nou, iar căpșorul lui palid, cu vinele albastre, cădea ostenit pe pernă.

Doctorul la toate întrebările noastre, ne răspundea, că:

— N'are nimic deosebit!

Nu! Micul Sylvestre n'avea nimic deosebit. În anul trecut, mă chemă într'o sară tatăl său:

— Vino nițel; Copilul se simte mai rău.

Lângă leagăn stetea nemișcată biata mamă, legată, parcă, cu toate puterile sufletului său de dânsul. Mă apropiai și eu.

Micul Sylvestre își întoarse încet spre mine ochisorii, cari urcau mereu sub pleoape, și nu voiau să se mai coboare.

— Nașule, îmi zise apoi, de acum nu-mi mai trebuie povești.

Nu! Nu i-au mai trebuit povești!

Sărmana Jeana, sărmana mamă!

Eu sunt prea bătrân, ca să mai fiu simțitor; moartea unui copil însă e într'adevăr o taină dureroasă.

Astăzi părinții lui au venit iarăș pe șase săptămâni sub coperișul moșneagului. Iată-i, tocmai acum vin din pădure, ținându-se la braț. Jeana e învăluită în mantaua cea neagră, iar Henry poartă doliu pe pălăria-i de pae; amândoi însă strălucesc de tineri, ce-s, și-și zimbesc cu dragoste unul altuia, și zimbesc pământului, care-i ține, aerului, care-i scaldă, luminei, pe care o vede fiecare strălucind în ochii celuilalt. Dela fereastră, le fac semn cu batista, iar ei zimbesc bătrâneței mele.

Jeana urcă sprintenă scara, mă sărută, și-mi murmură la ureche câteva cuvinte, pe cari mai mult le ghicesc, decât le înțeleg. Iar eu îi răspund:

— Dumnezeu să vă binecuvinte, Jeano, pe tine și pe bărbatul tău, până în cei mai îndepărtați urmași ai voștri. *Et nunc dimittis servum tuum, Domine!**

* Acum slobozește pe robul tău, Stăpânel — N. tr.

Colecțiile „Cosinzenii“

de pe anul I. II. și III. se pot comanda dela administrația revistei pentru :: suma de cor. 27.— ::

Abonații noștri noi, cari doresc să aibă revista noastră dela început, le capătă toate trei colecțiile pentru suma de 20 coroane.

Trei cărți literare noi.

1. *Gheorghe Stoica*: „ALTE VREMURI“. Prețul 2 cor. În acest volum, care este al treilea în „Biblioteca scriitorilor dela noi“, ce apare sub auspiciile Asociațiunii, se zugrăvesc înduioșătoare scene într'o limbă frumoasă și curată românească. Volumul are peste 300 de pagini și e deopotrivă de interesant dela început până la sfârșit.

2. *Stefan Lázár* — *Al. Ciura*: „FLOAREA BETULIEI“. Prețul cor. 1.80. Un splendid roman din epoca asiro-babiloniană zugrăvind sfâșietoarea tragedie a temutului Holofern, care pornește să cucerească lumea. Nimeni nu i se poate opune, căci brațul lui dăramă tot, numai frumoasa și fermecătoarea ovrăică: Iudita — Floarea Betuliei — îl supune cu dragostea sa, ca apoi să-i taie capul și să-și scape neamul de peire.

3. *Horia P. Petrescu*: „VĂDUVIOARA“. Prețul 1 cor. E la noi în Ardeal întâia colecție de monoloage pe cari diletanții le pot predă cu succes și spre mulțumirea publicului, la serate teatrale. Fiecare monolog e plin de spirit și de vervă și autorul a umplut cu acest volum de monoloage un mare gol în literatura noastră dramatică.

Toate aceste trei cărți noi au apărut în editura „Librăriei S. Bornemisa“ din Orăștie și se pot procura pentru suma de K. 4.80.

CĂRȚI LITERARE NOUI

— Depozit la „Librăria S. Bornemisa“ în Orăștie. —

Cor. fl.

V. Mestugean: Regina Noastră. Note biografice cu prilegiul aniversării de 70 ani	1.—
Rădulescu Niger: Orfanii neamului, roman naționalist	4.—
N. Iorga: Studii și documente cu privire la istoria Românilor, vol. XXII.	5.—
N. Iorga: Studii și documente cu privire la istoria Românilor, vol. XXIII.	6.—
N. Iorga: Corespondența lui Dimitrie Aman	4.—
„ Scrisori de boeri	1.75
„ Scrisori domnești	1.50
M. T. Carada: Sfânta Melania cea tânără	—80
I. Secula: Economia de casă întocmită după mai mulți autori	3.—
Goga O. Domnul Notar, dramă în 3 acte din viața ardelenescă	2.—
A. Vlăhuză, Dreptate, nuvele	2.—
G. Coșbuc, Fire de tort. Ediție nouă și adăugită	3.—
Sadoveanu: Privești Dobroge	2.—
B. Katargiu: Discursuri parlamentare 1859—1862	2.—
Iacoliot: Vânătorii de robi	—30
Lamartine: Raphael vol. I.	—30
Tailler E.: Dragoste de scriitor sau romanul lui V. Hugo	—30
Maupassant: Strigăți de alarmă, nuvele	—30
Fogazzaro: Povestiri	—30
Cinci scrisori de dragoste ale unei călugărițe	1.—
Aradi V., A Ruthén skizmapor	1.50
Simeon Balint, viața și luptele lui în anii 1848—49 „Carlea Verde“ textul tratatului de pace dela București 1913	1.50
Trecutul Românilor de pe pământul crăiesc	4.—
Lunglan M. Zile senine, icoane dela țară	1.50
Beza M. Pe drumuri. Din viața Aromânilor	2.—
Galagleon G. Biserița din Răzoare. nuvele și schițe	2.—
Chrițescu M. Răsaduri, nuvele	2.—
Legea electorală. Articolul de lege XIV din 1913.	1.—
Beldiceanu N., Poezii	1.25
Dr. S. Stanca, Pocălții	4.—
Gh. Stoica: Alte vremi, povestiri	2.—
Ion Agârbiceanu: Schițe și povestiri	2.—
Al. Ciura: Amintiri	1.60
I. Dragoslav: Volintirii	1.80
L. Rebreanu: Frământări	1.50
V. Eftimiu: Poemele singurătății	2.—
A. Fogazzaro: Misterul Poetului, roman	1.80
St. Lázár: Floarea Betuliei, roman	1.80
S. Bornemisa: Almanahul scriitorilor dela noi	1.60
A. Hamat: Noua lege militară	2.—
E. Borcia: Versuri flusturate	—60
S. Bornemisa: Cele mai frumoase, poezii populare	—60
H. P. Petrescu: Văduvioara și alte șase monoloage	1.—
N. Iorga: Istoria statelor balcanice în epoca modernă	3.50
„ Note de drum	1.25
A. Banciu: Cum vorbim și cum ar trebui să vorbim românește?	—80

— Pentru porto să se trimită deosebit 10—30 bani de fiecare carte. —

— Porto recomandat cu 25 bani mai mult. —